Zbornik sudske prakse

MIŠLJENJE NEZAVISNOG ODVJETNIKA
ANTHONYJA COLLINSA
od 19. svibnja 2022. [1]

Predmet C-623/20 P

Europska komisija
protiv

Talijanske Republike

„Žalba – Jezično uređenje – Obavijest o otvorenom natječaju za zapošljavanje administratora u području revizije – Poznavanje jezikâ – Ograničenje izbora drugog jezika natječaja na engleski, francuski ili njemački – Uredba br. 1 – Pravilnik o osoblju – Diskriminacija na temelju jezika – Opravdanje – Interes službe – Potreba da novozaposleno osoblje bude sposobno odmah početi raditi”

I. Uvod

1. Jezik je važan dio kulturnog i političkog identiteta građana Unije te i Ugovor o Europskoj uniji i Povelja o temeljnim pravima predviđaju poštovanje Unijine jezične raznolikosti [2]. To se očituje kroz to što su sva 24 službena jezika Europske unije određena kao radni jezici njezinih institucija [3].

2. Jezici olakšavaju komunikaciju između pojedinaca te im na taj način omogućuju da surađuju. Budući da bi, u postojećem stanju stvari, istodobno korištenje sva 24 službena jezika ozbiljno narušilo takvu komunikaciju i suradnju, razumljivo je da Unijine institucije nastoje zapošljavati službenike koji se, osim svojim materinskim jezikom, praktično znaju služiti i barem jednim od jezika sporazumijevanja. Dugačak je popis jezika za koje bi se moglo reći da su, u pojedinim trenucima europske povijesti, uživali status jezika sporazumijevanja na čitavom kontinentu ili pak u velikim njegovim dijelovima. Jezik može u određenom političkom i gospodarskom kontekstu imati status jezika sporazumijevanja, ali taj status, s obzirom na promjene u okolnostima, ne traje zauvijek: međutim, ne može se poreći da predodžba o jeziku kao jeziku sporazumijevanja poboljšava njegov status.

[1] Izvorni jezik: engleski

[2] Članak 3. UEU-a i članak 22. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. U obzir se mora uzeti i približno 60 regionalnih i manjinskih jezika koji se govore na području Europske unije.

[3] Članak 1. Uredbe Vijeća br. 1 od 15. travnja 1958. o određivanju jezika koji se koriste u Europskoj ekonomskoj zajednici (SL 1958., 17, str. 385.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 3., str. 3.), kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EU) br. 517/2013 od 13. svibnja 2013. (SL 2013., L 158, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 10., str. 31.) (u daljnjem tekstu: Uredba br. 1/58).

3. Budući da Europska unija sve svoje službene jezike stavlja u ravnopravan položaj te da određenje jezika kao jezika sporazumijevanja za određenu svrhu nedvojbeno pogoduje onim kandidatima koji njime dobro vladaju, takvo određenje mora biti opravdano objektivnim i razumnim razlozima. U sudskoj se praksi Suda uvažava da potrebe službe čine takvo opravdanje, podložno dvama zahtjevima. Dano opravdanje mora biti povezano s poslovima koje će izabrani kandidati morati obavljati. Dokazi kojima se opravdava predloženo ograničenje moraju biti točni, pouzdani i dosljedni [4].

4. U ovom predmetu, Europska komisija zahtijeva poništenje presude od 9. rujna 2020., Italija/Komisija (T-437/16, EU:T:2020:410, u daljnjem tekstu: pobijana presuda), kojom je Opći sud poništio obavijest o otvorenom natječaju za zapošljavanje administratora u području revizije (AD 5/AD 7) [5]. U EPSO-ovoj obavijesti koja je sporna [6] u ovom predmetu navedeno je da kandidati moraju ispunjavati sljedeće posebne jezične uvjete:

– jezik 1: znanje jednog od 24 službena jezika EU-a najmanje na razini C1;

– jezik 2: znanje engleskog, francuskog ili njemačkog jezika najmanje na razini B2; mora biti različit od jezika 1 [7].

5. U pobijanoj je presudi utvrđeno da Komisija nije dokazala da je ograničenje izbora drugog jezika kandidatâ na engleski, francuski ili njemački objektivno opravdano i proporcionalno glavnom cilju tog ograničenja, a to je zapošljavanje administratora koji su sposobni odmah početi raditi. Komisija nije dokazala ni da jezično ograničenje opravdavaju proračunski i operativni razlozi i/ili priroda postupka odabira [8]. Komisija u žalbenom postupku pred Sudom navodi da joj je Opći sud nametnuo neopravdano težak teret u pogledu opravdanja za jezično ograničenje. Ona prigovara i ocijeni dokaza koju je proveo Opći sud, a koje je Komisija iznijela u prilog tom ograničenju.

[4] Vidjeti primjerice presude od 27. studenoga 2012., Italija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752); od 26. ožujka 2019., Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251); od 26. ožujka 2019., Španjolska/Parlament (C-377/16, EU:C:2019:249); od 15. rujna 2016., Italija/Komisija (T-353/14 i T-17/15, EU:T:2016:495); od 14. prosinca 2017., PB/Komisija (T-609/16, EU:T:2017:910); od 3. ožujka 2021., Barata/Parlament (T-723/18, EU:T:2021:113); od 9. lipnja 2021., Calhau Correia de Paiva/Komisija (T-202/17, EU:T:2021:323).

[5] EPSO/AD/322/16, SL 2016., C 171 A, str. 1., u daljnjem tekstu: sporna EPSO-ova obavijest

[6] Člankom 2. Odluke 2002/620/EZ Europskog parlamenta, Vijeća, Komisije, Suda, Revizorskog suda, Gospodarskog i socijalnog odbora, Odbora regija i Europskog ombudsmana od 25. srpnja 2002. o osnivanju Ureda Europskih zajednica za odabir osoblja (SL 2002., L 197, str. 53.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 16., str. 77.) odgovornost za provedbu otvorenih natječaja na koje se upućuje u članku 30. Pravilnika o osoblju i Prilogu III. tom aktu prenesena je na Europski ured za odabir osoblja (EPSO). Člankom 4. te odluke predviđeno je da se pravni lijekovi koji se odnose na izvršavanje ovlasti dodijeljenih EPSO-u podnose protiv Komisije.

[7] U Zajedničkom referentnom okviru za jezike, koji je objavilo Vijeće Europe (Preporuka Odbora ministara Vijeća Europe br. R (98) 6 od 17. ožujka 1998., u daljnjem tekstu: CEFR), opisano je šest razina jezičnih vještina, koje sežu od A1 do C2. Jedna od njegovih tablica sadržava pregled zajedničkih razina poznavanja jezika. Razina C1, koja odgovara jezičnom znanju „iskusnog korisnika”, opisana je na sljedeći način: „Može razumjeti širok raspon zahtjevnih, dužih tekstova i prepoznati implicitno značenje. Može se tečno i spontano izražavati bez vrlo očitog traženja odgovarajućih riječi. Može fleksibilno i učinkovito koristiti jezik u društvenim i poslovnim situacijama. Može napisati jasan, dobro strukturiran, podroban tekst o složenim temama, pokazujući kontroliranu uporabu obrazaca, riječi i figura u sastavljanju teksta i njegovu povezivanju.” Razina B2, koja odgovara jezičnom znanju „samostalnog korisnika”, izložena je na sljedeći način: „Može razumjeti glavne koncepte složenih tekstova kako o konkretnim tako i o apstraktnim temama, uključujući tehničke rasprave u svojem području specijalizacije. Može komunicirati dovoljno tečno i spontano, što omogućuje normalnu interakciju s izvornim govornikom. Može napisati jasan, podroban tekst o velikom broju tema i objasniti svoja stajališta o nekoj aktualnoj temi navodeći prednosti i nedostatke raznih pristupa.”

[8] Presuda od 9. rujna 2020., Italija/Komisija (T-437/16, EU:T:2020:410, t. 197.)

II. Pravni okvir

A. Uredba br. 1/58

6. Vijeće je Uredbom br. 1/58 izvršilo ovlast utvrđivanja pravila o, među ostalim, uporabi jezika od strane institucija Unije i u tim institucijama, koju mu dodjeljuje sadašnji članak 342. UFEU-a. Verzija te uredbe koja je trenutno na snazi u relevantnom dijelu predviđa sljedeće:

„*Članak 1.*

Službeni jezici i radni jezici institucija Unije su bugarski, češki, danski, engleski, estonski, finski, francuski, grčki, hrvatski, irski, latvijski, litavski, mađarski, malteški, nizozemski, njemački, poljski, portugalski, rumunjski, slovački, slovenski, španjolski, švedski i talijanski.

[…]

Članak 6.

Institucije [Europske unije] mogu odrediti u svojem poslovniku koji će se jezici koristiti u posebnim slučajevima”

B. Pravilnik o osoblju

7. Članak 1.d Pravilnika o osoblju [9] u relevantnom dijelu propisuje:

„1. Pri primjeni ovog Pravilnika o osoblju zabranjuje se svaka diskriminacija na osnovi spola, rase, boje kože, etničkog ili socijalnog podrijetla, genetskih obilježja, jezika, vjere ili uvjerenja, političkog ili drugog nazora, pripadnosti nacionalnoj manjini, imovine, rođenja, invaliditeta, dobi ili spolne orijentacije.

[…]

6. Ne dovodeći u pitanje načela nediskriminacije i proporcionalnosti, svako ograničenje njihove primjene mora se temeljiti na objektivnim i opravdanim razlozima te mora biti usmjereno na opravdane ciljeve od općeg interesa u okviru kadrovske politike. […]”

8. Poglavlje 1. glave III. Pravilnika o osoblju, naslovljeno „Zapošljavanje”, sastoji se od članaka 27. do 34. Članak 27. propisuje:

„Zapošljavanje se provodi kako bi institucija dobila najsposobnije, najučinkovitije i najčasnije dužnosnike koji se odabiru na najširoj mogućoj zemljopisnoj osnovi među državljanima država članica Unije. Nijedno radno mjesto nije rezervirano za državljane određene države članice. […]”

[9] Uredba Vijeća (EEZ, Euratom, EZUČ) br. 259/68 od 29. veljače 1968. o Pravilniku o osoblju za dužnosnike Europskih zajednica i uvjetima zapošljavanja koji se primjenjuju na ostale službenike tih Zajednica i o uspostavi posebnih mjera privremeno primjenjivih na dužnosnike Komisije (SL 1968., L 56, str. 1.) kako je izmijenjena (u daljnjem tekstu: Pravilnik o osoblju).

9. Prema članku 28. točki (f):

„Dužnosnik se smije imenovati samo:

[…] ako dostavi dokaz o izvrsnom poznavanju jednog od jezika Unije i o zadovoljavajućem poznavanju nekog drugog jezika Unije na razini potrebnoj za obavljanje poslova.”

10. Prilog III. Pravilniku o osoblju naslovljen je „Natječaji”. Njegov članak 1. predviđa:

„1. Obavijest o natječaju sastavlja tijelo za imenovanje nakon savjetovanja sa zajedničkim odborom.

U obavijesti se navodi:

[…]

(f) kad je primjenljivo, razina poznavanja jezika potrebna s obzirom na posebnu narav određenog slobodnog radnog mjesta […]”

III. Činjenično stanje, postupak i zahtjevi stranaka

11. U točkama 1. do 13. pobijane presude nalazi se sažeti opis činjeničnog stanja ovog predmeta i sadržaja sporne EPSO-ove obavijesti.

12. Komisija od Suda zahtijeva da:

– ukine pobijanu presudu;

– ako utvrdi da stanje postupka to dopušta, odbije tužbu iz prvostupanjskog postupka kao neosnovanu;

– naloži Talijanskoj Republici snošenje troškova ovog i prvostupanjskog postupka.

13. Komisija se u prilog tim zahtjevima poziva na tri razloga.

14. Prvi žalbeni razlog sastoji se od triju dijelova. U prvom se dijelu navodi da točka 137. pobijane presude sadržavaju pogrešku koja se tiče prava i pogrešku u obrazloženju.

15. U drugom se dijelu osporavaju posljednja rečenica točke 113., točke 138. i 144., posljednja rečenica točke 147. te točke 157. do 161., 193. i 197. pobijane presude. Komisija ističe da joj je Opći sud u tim točkama nametnuo neopravdano težak teret, kako u pogledu obveze obrazlaganja jezičnog ograničenja u spornoj EPSO-ovoj obavijesti tako i u pogledu ocjene dokaza koje je Komisija podnijela u prilog obrazloženju koje je EPSO pružio u toj obavijesti.

16. Komisija u trećem dijelu tvrdi da točke 132. do 135. pobijane presude sadržavaju pogrešku koja se tiče prava zato što se u sudskoj praksi ne zahtijeva da Komisija u svojim internim pravilima navede pravno obvezujući akt kao osnovu za jezično ograničenje.

17. U drugom se žalbenom razlogu ističe sedam slučajeva u kojima je Opći sud iskrivio dokaze koji su mu podneseni. U trećem se žalbenom razlogu navodi nezakonitost analize jezikâ komunikacije kandidatâ koju je proveo Opći sud.

18. Talijanska Republika osporava Komisijine argumente. Ona od Suda zahtijeva da:

– odbije žalbu;

– naloži Komisiji snošenje troškova.

19. Kraljevina Španjolska intervenirala je na strani Talijanske Republike.

20. Ovaj je predmet spojen s predmetom C-635/20 radi održavanja rasprave 2. ožujka 2022., na kojoj su stranke iznijele usmena očitovanja i odgovorile na pisana i usmena pitanja koja je Sud postavio.

21. U skladu sa zahtjevom Suda, moje je mišljenje ograničeno na prvi žalbeni razlog.

IV. Ocjena prvog žalbenog razloga

A. Prvi dio

22. Komisija smatra da točka 137. pobijane presude sadržava pogrešku koja se tiče prava zato što je u njoj zaključeno da se bez dodatnih objašnjenja ne može pretpostaviti da novozaposleni dužnosnik koji ne vlada engleskim, francuskim ili njemačkim jezikom nije sposoban odmah početi učinkovito raditi u instituciji Unije. Umjesto toga, Opći je sud trebao ocijeniti je li jezično ograničenje objektivno opravdano, u interesu službe, potrebom da se zaposle kandidati koji su sposobni odmah početi raditi. Komisija razlikuje kandidata koji je „sposoban odmah početi učinkovito raditi" i kandidata koji je „sposoban odmah početi raditi". Budući da je Opći sud ponajprije zbog te pogreške odbacio dokaze o povezanosti između korištenja tih triju jezika u Kolegiju povjerenika i rada Komisijinih službi, pobijanu presudu mora se ukinuti.

23. Točka 137. pobijane presude glasi:

„Konkretnije, iz tih tekstova ne proizlazi, ni *a fortiori* iz drugih elemenata spisa, da postoji potrebna veza između Komisijinih postupaka odlučivanja, posebno onih koji se odvijaju u Kolegiju povjerenika i poslova koje će uspješni kandidati spornog natječaja vjerojatno izvršavati, odnosno poslova revizije kako su navedeni u točki 96. ove presude. Naime, čak i pod pretpostavkom da se članovi određene institucije u vijećanju koriste isključivo jednim jezikom ili određenim jezicima, iz toga se bez dodatnih objašnjenja ne može pretpostaviti da novozaposleni dužnosnik koji ne vlada nijednim od tih jezika nije sposoban odmah početi učinkovito raditi u dotičnoj instituciji (presuda od 15. rujna 2016., Italija/Komisija, T-353/14 i T-17/15, EU:T:2016:495, t. 121. i 122. (neobjavljene)). U ovom predmetu to još više vrijedi jer je riječ o poslovima koji su vrlo konkretni i koji, *a priori*, nemaju nikakvu usku vezu s poslovima Komisijina Kolegija povjerenika."

24. Ističem, kao prvo, da članak 1.d stavak 6. prva rečenica Pravilnika o osoblju predviđa da se svako ograničenje primjene načela nediskriminacije mora temeljiti na objektivnim i opravdanim razlozima te da mora biti usmjereno na opravdane ciljeve od općeg interesa u okviru kadrovske

politike. Kao drugo, u skladu s ustaljenom sudskom praksom Suda, različito postupanje na temelju jezika, kao što je ono koje je posljedica jezičnog ograničenja, može se dopustiti samo ako je objektivno opravdano i proporcionalno stvarnim potrebama službe [10]. To je navedeno u točkama 60. i 61. pobijane presude, u kojima se upućuje na točke 89. i 90. presude Komisija/Italija [11], u kojima se pak upućuje na točku 88. presude Italija/Komisija [12].

25. Kako bi se ocijenilo je li različito postupanje objektivno opravdano i proporcionalno stvarnim potrebama službe, prvo treba odrediti te potrebe. Za potrebe ovog predmeta, Opća pravila otvorenih natječaja, koja su objavljena u Službenom listu Europske unije od 27. veljače 2015. [13], u točki 1.3. u relevantnom dijelu propisuju:

„Ovisno o natječaju od kandidata će se tražiti da dokažu znanje službenih jezika EU-a. U načelu kandidati moraju posjedovati temeljito znanje (razina C1 CEFR-a) jednog službenog jezika EU-a i zadovoljavajuće znanje (razina B2 CEFR-a) još jednog od tih jezika. Međutim u obavijesti o natječaju mogu biti određeni i stroži zahtjevi (to je osobito slučaj u natječajima za lingviste). Osim ako je u obavijesti o natječaju navedeno drugačije, izbor drugog jezika u pravilu je ograničen na engleski, francuski ili njemački […]

U skladu s dugogodišnjom praksom institucija Unije povezanom s upotrebom jezika u internoj komunikaciji te uzimajući u obzir potrebe službi u smislu vanjske komunikacije i obrade dokumenata najčešće se upotrebljavaju engleski, francuski i njemački jezik.

Mogućnosti odabira drugog jezika u natječajima definiraju se u skladu s interesima službe prema kojima novi zaposlenici moraju biti sposobni odmah početi raditi i učinkovito komunicirati u svakodnevnom radu. U suprotnom bi učinkovito djelovanje institucija bilo ozbiljno ugroženo.”

26. Pored toga, u spornoj EPSO-ovoj obavijesti navodi se, u odjeljku „Uvjeti za prijavu”: „[o]dabrani drugi jezik mora biti engleski, francuski ili njemački. To su glavni radni jezici Komisije te je u interesu službe da novozaposleno osoblje odmah bude sposobno raditi i učinkovito komunicirati u svojem svakodnevnom radu na barem jednom od tih jezika.” Prilog II. spornoj EPSO-ovoj obavijesti, naslovljen „Obrazloženje jezičnog režima za ovaj postupak odabira”, u stavku 1. navodi da su „[z]ahtjevi navedeni u odjeljku „UVJETI ZA PRIJAVU” iz ove obavijesti o natječaju u skladu […] s osnovnim uvjetima koje su institucije EU-a definirale u pogledu specijalističkih vještina, iskustva i znanja te s potrebom da novozaposleno osoblje bude sposobno učinkovito raditi, posebice s ostalim članovima osoblja.” Prema trećem stavku tog priloga, „[n]užno je da administratori, čim se zaposle, budu sposobni raditi i komunicirati sa svojim kolegama i nadređenima.” U sljedećem odjeljku tog priloga, naslovljenom „Obrazloženje odabira jezika za svaki postupak odabira”, drugi stavak glasi: „[n]ovozaposleno osoblje mora biti sposobno odmah početi raditi i obavljati poslove iz opisa njihova radnog mjesta. EPSO stoga mora osigurati da uspješni kandidati na primjerenoj razini vladaju jezicima koji će im omogućiti učinkovito obavljanje njihovih poslova, a osobito mora osigurati da su uspješni kandidati u svakodnevnom radu sposobni učinkovito komunicirati sa svojim kolegama i nadređenima.”

27. Stoga, opis „stvarnih potreba službe” u spornoj EPSO-ovoj obavijesti uključuje potrebu za zapošljavanjem kandidata koji su sposobni odmah početi učinkovito raditi. Iz toga proizlazi da se u točki 137. pobijane presude, kada se navodi da nije moguće pretpostaviti da novozaposleni

[10] Vidjeti također točku 82. pobijane presude i navedenu sudsku praksu.

[11] Presuda od 26. ožujka 2019. (C-621/16 P, EU:C:2019:251)

[12] Presuda od 27. studenoga 2012. (C-566/10 P, EU:C:2012:752)

[13] SL 2015., C 70 A, str. 1.

dužnosnik koji ne vlada francuskim, njemačkim ili engleskim nije sposoban odmah početi učinkovito raditi u dotičnoj instituciji, upućuje na „stvarne potrebe službe" kako su opisane u spornoj EPSO-ovoj obavijesti.

28. Činjenica da Opći sud smatra da je zahtjev da novi zaposlenici budu „sposobni odmah početi raditi" nužan razlog za jezično ograničenje [14] te da taj izraz često koristi u pobijanoj presudi [15] ne znači da ostali opisi utemeljeni na tekstu sporne EPSO-ove obavijesti nisu također relevantni za ocjenu dokazuju li dostupni dokazi da je to ograničenje objektivno opravdano i proporcionalno stvarnim potrebama službe.

29. Teško je shvatiti kako Komisija može tvrditi da usputno upućivanje u pobijanoj presudi na tekst u spornoj EPSO-ovoj obavijesti kojim se opravdava jezično ograničenje može učiniti tu presudu nevaljanom. Štoviše, teško je uvidjeti postojanje ikakve razlike između toga da je novozaposleni javni službenik „sposoban odmah početi radi" i toga da je „sposoban odmah početi učinkovito raditi". Iako se Komisija poziva na to razlikovanje u prilog svojoj tvrdnji da je Opći sud počinio pogrešku koja se tiče prava, ona u svojim očitovanjima ne objašnjava u čemu se to razlikovanje sastoji. Komisija je na raspravi pojasnila da, prema njezinu mišljenju, sposobnost da se učinkovito radi podrazumijeva mogućnost obavljanja sporednih zadaća koje nisu povezane sa stvarnim poslovima kandidatâ. Međutim, to se tumačenje protivi i uobičajenom značenju riječi i kontekstu u kojemu se one koriste u točki 137. pobijane presude.

30. Općem sudu se ne može prigovoriti ni činjenica da je on u točki 137. pobijane presude uputio na raniju presudu u kojoj je koristio iste formulacije i došao do sličnog zaključka, s obzirom na to da je Sud odbio Komisijinu žalbu protiv te presude [16].

31. Drugi Komisijin glavni argument jest da Opći sud nije adekvatno objasnio zašto se bez dodatnih objašnjenja ne može pretpostaviti da novozaposleni dužnosnik koji ne vlada engleskim, francuskim ili njemačkim jezikom nije sposoban odmah početi učinkovito raditi u dotičnoj instituciji. Prema mojem mišljenju, ona tim argumentom zapravo pokušava prebaciti teret dokazivanja. Na Komisiji je da objasni zašto je različito postupanje na temelju jezika, kao što je ono koje je posljedica jezičnog ograničenja o kojem je riječ u ovom predmetu, objektivno opravdano i proporcionalno stvarnim potrebama službe, bilo da su one opisane kao potreba da novozaposleni javni službenici budu „sposobni odmah početi raditi" ili kao potreba da novozaposleni javni službenici budu „sposobni odmah početi učinkovito raditi" [17].

32. Stoga predlažem da Sud odbije prvi dio prvog žalbenog razloga.

B. Drugi dio

33. Komisija ističe da je teret koji joj Opći sud nameće, kako u pogledu osnovanosti obrazloženja jezičnog ograničenja u spornoj EPSO-ovoj obavijesti tako i u pogledu ocjene dokaza koje je Komisija podnijela u prilog obrazloženju koje je EPSO pružio u toj obavijesti, neopravdano težak.

[14] Točka 92. pobijane presude.

[15] Izraz „sposoban odmah početi raditi" barem se 30 puta spominje u pobijanoj presudi, uključujući u točkama u kojima se govori o analizi dokaza (točke 101. i 102.) i točkama u kojima su izneseni međuzaključci o ocjeni dokaza (točke 98., 149., 188., 197.).

[16] Presuda od 15. rujna 2016., Italija/Komisija (T-353/14 i T-17/15, EU:T:2016:495, t. 121. i 122.). Komisijina žalba protiv te presude odbijena je presudom od 26. ožujka 2019., Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[17] Vidjeti u tom pogledu presudu od 26. ožujka 2019., Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251, t. 93. i navedenu sudsku praksu).

1. Osnovanost obrazloženja jezičnog ograničenja u spornoj EPSO-ovoj obavijesti

34. Komisija je na raspravi pojasnila da ona, unatoč tomu što ističe nekoliko prigovora u pogledu ocjene osnovanosti obrazloženja jezičnog ograničenja u spornoj EPSO-ovoj obavijesti [18] koju je proveo Opći sud , ne osporava tu ocjenu jer je sporna EPSO-ova obavijest pobijanom presudom poništena zbog drugih razloga.

35. Komisija ipak ističe da se u pobijanoj presudi prihvaća da, s obzirom na to da obavijest o natječaju čini mjeru općeg dosega za čije je obrazloženje dovoljno da sadržava samo opis opće situacije koja je dovela do njezina donošenja i opis općih ciljeva kojima ona teži. Opći sud došao je do neopravdanog zaključka da je obrazloženje sporne EPSO-ove obavijesti „nejasno i opće" [19]. Ta je obavijest u skladu sa zahtjevom iz sudske prakse da pravila kojima se ograničava izbor drugog jezika moraju predviđati jasne, objektivne i predvidljive kriterije kako bi kandidati dovoljno unaprijed znali koji su jezični zahtjevi te kako bi se u najboljim mogućim okolnostima mogli pripremiti za sudjelovanje u natječaju.

36. U točki 100. pobijane presude zaključeno je da razlog koji se temelji na potrebi da novozaposlene osobe budu sposobne odmah početi raditi, uzimajući u obzir njegov nejasan i opći opis te nepostojanje konkretnih navoda u spornoj EPSO-ovoj obavijesti kojima se on potkrepljuje, ne može opravdati jezično ograničenje. Opći je sud nakon toga razmatrao opravdavaju li to ograničenje informacije i dokazi koje je Komisija iznijela u pogledu potrebe da novi zaposlenici budu sposobni odmah početi raditi. Zaključio je da to nije slučaj [20]. Iz toga proizlazi da poništenje sporne EPSO-ove obavijesti počiva na oba aspekta analize koju je Opći sud proveo. Radi cjelovitosti stoga ću se osvrnuti i na Komisijinu kritiku prvog dijela pobijane presude.

37. Komisija navodi da je sporna EPSO-ova obavijest u skladu sa zahtjevom da pravila kojima se ograničava izbor drugog jezika moraju predviđati jasne, objektivne i predvidljive kriterije kako bi kandidati dovoljno unaprijed znali koji su jezični zahtjevi te se u najboljim mogućim okolnostima mogli pripremiti za sudjelovanje u natječaju.

38. Kriteriji jasnoće, objektivnosti i predvidljivosti proizlaze iz točke 90. presude Italija/Komisija [21]. U točkama 87. do 94. te presude objašnjeno je da institucije na koje su se odnosili natječaji o kojima je bila riječ u tom predmetu nisu imale poslovnik u smislu članka 6. Uredbe br. 1/58 koji bi propisivao koji će se od službenih jezika koristiti u posebnim slučajevima.

39. Točka 95. te presude glasi:

„Komisija je na raspravi tvrdila da su se kandidati mogli pripremiti nakon objave obavijesti o natječaju. Međutim, razdoblje između objave pojedinih spornih obavijesti o natječaju i datuma polaganja pisanih testova ne omogućuje nužno kandidatu da stekne dovoljne jezične vještine te time i traženu profesionalnu sposobnost. Što se tiče mogućnosti da se jedan od tih triju jezika nauči za potrebe budućih natječaja, to pretpostavlja da se jezici čije će poznavanje EPSO

[18] Točke 46. do 101. pobijane presude

[19] Točka 100. pobijane presude

[20] Vidjeti, osobito, točku 197. pobijane presude.

[21] Presuda od 27. studenoga 2012. (C-566/10 P, EU:C:2012:752)

zahtijevati mogu odrediti znatno unaprijed. Međutim, nepostojanje [poslovnika u smislu članka 6. Uredbe br. 1/58] znači da nije ni najmanje izvjesno da će jezici odabrani za natječaj ostati isti, što situaciju čini nepredvidljivom.”[22]

40. Stoga, kriteriji jasnoće, objektivnosti i predvidljivosti odražavaju zahtjev prema kojem potencijalni kandidati, kako bi se zaposlili u instituciji, moraju dovoljno unaprijed znati za jezični zahtjev kako bi stekli znanje jednog (ili više) predviđenog jezika (predviđenih jezika) na traženoj razini koje se može objektivno ocijeniti. U spornoj se EPSO-ovoj obavijesti zahtijeva znanje engleskog, francuskog ili njemačkog jezika na razini B2. Taj se zahtjev može smatrati jasnim i objektivnim. Međutim, čini se da broj sati koji se obično predlaže za pripremu za ispit na jeziku na razini B2 iznosi između 500 i 650[23]. Ako potencijalni kandidati tu razinu znanja jednog od triju jezika predviđenih u spornoj EPSO-ovoj obavijesti ne mogu doseći u razdoblju između njezine objave i održavanja ispita na tom jeziku, sporna EPSO-ova obavijest vjerojatno neće zadovoljavati kriterije predvidljivosti kako su opisani u točki 95. presude Italija/Komisija[24]. Osim toga, taj je zahtjev dodatan u odnosu na uvjet da se jezično ograničenje može dopustiti samo ako je ono objektivno opravdano i proporcionalno stvarnim potrebama službe[25]. Stoga je pogrešno sugerirati, kao što to Komisija prema svemu sudeći čini, da Opći sud, nakon što Komisija dokaže da su pravila kojima se ograničava izbor drugog jezika jasna, objektivna i predvidljiva, ne mora ocjenjivati osnovanost obrazloženja jezičnog ograničenja u spornoj EPSO-ovoj obavijesti.

2. Ocjena dokaza

41. Komisija iznosi niz različitih argumenata kojima nastoji dokazati da je Opći sud prekoračio granice nadzora predviđene sudskom praksom.

42. Uvodno ističem da je u sudskoj praksi utvrđeno da članak 2. Pravilnika o osoblju Unijinim institucijama daje široku diskrecijsku ovlast i autonomiju u pogledu stvaranja radnih mjesta dužnosnika ili službenika, u pogledu izbora dužnosnika ili službenika radi popunjavanja stvorenog radnog mjesta i u pogledu prirode radnog odnosa koji se pritom uspostavlja[26].

43. Ako se odluka pobija tužbom za poništenje na temelju članka 263. UFEU-a, Opći sud mora provesti sudski nadzor propisa i činjenica o kojima je riječ u takvom postupku. Osobito, kako je navedeno u točki 24. ovog mišljenja, Sud je utvrdio da sudovi Unije mogu provjeravati je li ograničenje izbora drugog jezika objektivno opravdano i proporcionalno stvarnim potrebama službe.

44. Kako je nezavisni odvjetnik M. Bobek istaknuo u svojem mišljenju u predmetu Komisija/Italija[27], iznesenom u kontekstu činjenica i dokaza koji su vrlo slični onima koji se razmatraju u ovom žalbenom postupku, većinu razloga kojima se opravdava jezično ograničenje predviđeno u spornoj EPSO-ovoj obavijesti i dokaza kojima Komisija potkrepljuje te razloge čine

[22] Vidjeti također mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Bobeka u predmetu Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2018:611, t. 175.), i presudu od 27. studenoga 2012., Italija/Komisija (C-566/10 P, EU:C:2012:752, t. 67.).

[23] Mišljenje nezavisne odvjetnice E. Sharpston u predmetu Španjolska/Parlament (C-377/16, EU:C:2018:610, t. 46.)

[24] Presuda od 27. studenoga 2012., (C-566/10 P, EU:C:2012:752). Vidjeti također presudu od 15. rujna 2016., Italija/Komisija (T-353/14 i T-17/15, EU:T:2016:495, t. 50. i 51.), koja je u žalbenom postupku potvrđena presudom od 26. ožujka 2019., Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251).

[25] Presuda od 26. ožujka 2019. Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251, t. 91.)

[26] Vidjeti, u tom pogledu, presude od 8. rujna 2005., AB (C-288/04, EU:C:2005:526, t. 26. i 28.), i od 26. ožujka 2019., Komisija/Italija (C-621/16 P, EU:C:2019:251, t. 88. i navedenu sudsku praksu).

[27] C-621/16 P, EU:C:2018:611, t. 105., 108. i 112.

činjenične tvrdnje. Donositelj odluke je u okviru široke diskrecijske ovlasti kojom je raspolagao u tom predmetu mogao ograničiti izbor drugog jezika u tom natječaju i odrediti način na koji će, kao i razloge zbog kojih treba, to učiniti. Nakon što EPSO obrazloži svoj izbor drugog jezika upućivanjem na činjenične tvrdnje, te iznese dokaze kojima potkrepljuje te razloge, Sudovi Unije te tvrdnje i dokaze mogu preispitati u cijelosti. Oni pritom ocjenjuju jesu li poštovana pravila o teretu dokazivanja i izvođenju dokaza te jesu li prilikom ocjene činjenica i dokaza primijenjeni pravilni pravni kriteriji [28].

45. S obzirom na navedeno, razmotrit ću argumente koje Komisija iznosi u prilog tvrdnji da joj je Opći sud prilikom ocjene podnesenih dokaza nametnuo neopravdano težak teret.

46. U pogledu prvog Komisijina argumenta – da „preciznost obrazloženja odluke treba odvagnuti u odnosu na praktičnu stvarnost te vremenske i tehničke mogućnosti za donošenje odluke ” – ističem da taj argument proizlazi, među ostalim, iz sudske prakse o kontroli koncentracija između poduzetnika [29]. Moguće je da praktična stvarnost sastavljanja odluke o očekivanom učinku koncentracije na tržišno natjecanje unutar rokova propisanih Uredbom EU-a o koncentracijama [30] utječe na preciznost obrazloženja te odluke. Međutim, te okolnosti nisu relevantne u ovom predmetu: ovo nije ocjena *ex ante*; nije potrebno pribaviti podrobne informacije trećih strana o tržištu te se njima voditi; nema složene gospodarske analize kao ni zakonodavstvom propisanih rokova. Nadalje, Komisija Općem sudu nije pružila nikakve informacije o praktičnoj stvarnosti donošenja sporne EPSO-ove obavijesti niti je objasnila prepreke s kojima je EPSO bio suočen u vremenskom i tehničkom smislu, što dovodi u pitanje samu dopuštenost Komisijina argumenta. S obzirom na sve te okolnosti, na navedenu se sudsku praksu nije moguće pozivati u prilog tvrdnji da je Opći sud prekoračio granice koje proizlaze iz sudske prakse.

47. Nadalje, Komisija prigovara utvrđenju u točkama 113., 138. i 157. pobijane presude prema kojem iz dokumentacijskih dokaza ne proizlazi da engleski, francuski i njemački čine jezike koje „sve Komisijine službe u svojem svakodnevnom radu” doista koriste. Komisija smatra da je relevantno samo pitanje koriste li te jezike službe u koje će uspješni kandidati biti raspoređeni.

48. Taj mi argument nije uvjerljiv. Budući da u spornoj EPSO-ovoj obavijesti nisu navedene službe kao ni institucija(-e) [31] u koje će uspješni kandidati biti raspoređeni, to opravdanje Komisijina različitog postupanja prema kandidatima nije moguće ocijeniti. Komisijina tvrdnja usto je nedosljedna jednom drugom njezinu argumentu, prema kojem se svakodnevni rad Komisije sastoji od velikog broja pripremnih akata, napomena, preliminarnih nacrta i drugih dokumenata, uključujući elektroničke komunikacije, koji čine analitički i komunikacijski alat koji se unutar te institucije koristi za donošenje mjera koje odražavaju stajalište službe o kojoj je riječ. Ako uspješni kandidati mogu biti raspoređeni bilo gdje unutar Komisije i obavljati opće pripremne poslove, tada je relevantno proizlazi li iz dokaza da engleski, francuski i njemački čine jezike koje „sve Komisijine službe u svojem svakodnevnom radu” doista koriste. Usto, dokazi koje se razmatra

[28] Presuda od 2. ožujka 2021., Komisija/Italija i dr. (C-425/19 P, EU:C:2021:154, t. 52. i 53. i navedena sudska praksa)

[29] Presuda od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 167. i navedena sudska praksa)

[30] Uredba Vijeća (EZ) br. 1/2003 od 16. prosinca 2002. o provedbi pravila o tržišnom natjecanju koja su propisana člancima 81. i 82. Ugovora o EZ-u (SL 2003., L 1, str. 1) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 8., svezak 1., str. 165. i ispravak SL 2016., L 173, str. 108.).

[31] Na početku sporne EPSO-ove obavijesti navedeno je da je natječaj organiziran radi sastavljanja popisa uspješnih kandidata s kojih će institucije Europske unije, uglavnom Europska komisija u Bruxellesu (Belgija) i Europski revizorski sud u Luksemburgu (Luxembourg), zaposliti nove javne službenike na radna mjesta „administratora” (funkcijska skupina AD). U točki 104. pobijane presude navodi se da su 4 od 72 uspješna kandidata zaposlili drugi poslodavci, to jest tri ih je zaposlio Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo, a jednog je zaposlila Europska služba za vanjsko djelovanje.

u točkama 113. i 138. pobijane presude odnose se na Komisijine interne jezične prakse općenito, a ne na rad ili postupke konkretnih službi u koje će uspješni kandidati biti raspoređeni. S obzirom na dokaze koji su mu izneseni, Opći je sud mogao samo ocijeniti čine li engleski, francuski i njemački jezike koji se koriste u Komisiji općenito.

49. Komisija prigovara i zaključku u točki 157. pobijane presude da dokazi koji se odnose na, konkretno, jezične vještine osoblja koje radi u području revizije ne pokazuju da je jezično ograničenje proporcionalno potrebi da novozaposleno osoblje bude sposobno odmah početi raditi zato što na temelju njih nije moguće odrediti jezike koji se koriste u pojedinim službama odnosno jezike koji su nužni za obavljanje poslova povezanih s revizijom [32]. Komisija tu točku ističe kao primjer neopravdano teškog tereta koji je Opći sud nametnuo.

50. Ti se dokazi u točkama 160. do 162. pobijane presude analiziraju na temelju pretpostavke da jezične vještine osoblja koje već radi u području revizije upućuju na to da novo osoblje, da bi bilo sposobno odmah početi raditi, mora vladati tim jezicima. Opći sud je čak i uz tu pretpostavku zaključio da jezično ograničenje nije opravdano. Stoga, čini se da je Sud dokaze koje mu je Komisija podnijela razmatrao iz svih mogućih kutova kako bi utvrdio je li moguće opravdati to ograničenje. Stoga ne vidim kako se može tvrditi da način na koji je Opći sud ocijenio dokaze nameće Komisiji neopravdano težak teret.

51. Komisija potom tvrdi, u pogledu dokumenta koji se u pobijanoj presudi navodi kao Komunikacija Komisije SEC(2006) 1489 *final* od 20. prosinca 2006. o „prevođenju u Komisiji”, da je u točki 144. pobijane presude pogrešno ocijenjeno pokazuje li taj dokument koriste li se jezici postupka o kojima se u tom dokumentu govori isključivo u postupcima na koje se odnose [33]. Ocjena dokaza s obzirom na to pitanje pogrešna je zato što je bilo dovoljno da Komisija dokaže da se engleski, francuski i njemački uglavnom koriste za unutarnju i vanjsku komunikaciju te za vođenje predmeta, kako stoji u spornoj EPSO-ovoj obavijesti [34].

52. U točkama 140. do 142. pobijane presude ocjenjuje se Komunikacija Komisije SEC(2006) 1489 *final* od 20. prosinca 2006. o prevođenju u Komisiji. U točki 143. zaključeno je da ta komunikacija nije relevantna za rješenje spora. U pobijanoj se presudi nakon toga više ne upućuje na taj dokument. U točkama 144. do 148. pobijane presude analizira se dokument naslovljen „Jezični zahtjevi koji ovise o postupku donošenja”. Komisiji je na raspravi pružena prilika da objasni vezu između Komunikacije Komisije SEC(2006) 1489 *final* od 20. prosinca 2006. o „prevođenju u Komisiji” i analize dokumenata sadržane u točkama 144. do 148. pobijane presude. Odgovorila je tvrdnjom da riječi „u svakom slučaju” na početku točke 144. sugeriraju da je Opći sud uzeo taj dokument u obzir u svojoj analizi u točkama 144. do 148. pobijane presude. Objektivno tumačenje relevantnih dijelova pobijane presude pokazuje da je Komisijin argument u tom pogledu bespredmetan.

53. Komisija dalje prigovara na točke 159. do 161. pobijane presude, u kojima se upućuje na moguću prednost kandidata koji posjeduju znanje određenih jezika u odnosu na kandidate koji to znanje ne posjeduju.

54. U točkama 150. do 157. pobijane presude ocjenjuju se podaci o jezičnim vještinama osoblja u raznim Komisijinim službama koje obavlja poslove povezane s revizijom. U točkama 159. do 165. te presude izvode se određeni zaključci iz ocjene tih dokaza. U prvoj rečenici točke 159. pravilno je

[32] Točke 152. do 157. pobijane presude

[33] Točka 144. pobijane presude.

[34] Vidjeti treću alineju točke 3. pobijane presude, u kojoj se citira tekst sporne EPSO-ove obavijesti.

navedeno da se jezično ograničenje može dopustiti samo ako je ono objektivno opravdano i proporcionalno stvarnim potrebama službe. U točki 161. potom je navedeno da se, s obzirom na pružene dokaze, prednošću za uspješne kandidate može smatrati samo znanje engleskog te da se iz dokaza ne može jasno zaključiti zašto bi kandidat koji posjeduje temeljito znanje talijanskog i zadovoljavajuće znanje njemačkog [35] bio sposoban odmah početi raditi, dok kandidat koji posjeduje temeljito znanje talijanskog i zadovoljavajuće znanje nizozemskog ili španjolskog to ne bi bio [36].

55. Stoga, u točkama 159. do 161. pobijane presude uspoređuju se kategorije kandidata s različitim jezičnim vještinama kako bi se pokušala odrediti mjera u kojoj su kandidati iz tih različitih kategorija sposobni odmah početi raditi. Ne vidim na koji se način upućivanje na prednosti koje pruža znanje određenih jezika može tumačiti na način da Komisiji nameće neopravdano težak teret.

56. Komisija prigovara i točki 159. pobijane presude, u kojoj je navedeno da „nema valjanog razloga zbog kojeg znanje bilo kojih drugih službenih jezika ne bi bilo jednako prihvatljivo”.

57. Ostatak rečenice iz koje je taj navod izvučen objašnjava da, s obzirom na dokaze podnesene Općem sudu, to jest s obzirom na podatke o jezičnim vještinama osoblja u raznim Komisijinim službama koje obavlja poslove povezane s revizijom, samo znanje engleskog uspješnim kandidatima pruža očitu prednost u smislu sposobnosti da odmah počnu raditi. Drugim riječima, zahtjev da kandidat posjeduje znanje engleskog kao drugog jezika opravdan je, ali zahtjev da posjeduje znanje bilo engleskog, francuskog ili njemačkog nije. Opći sud potom navodi, na kraju točke 181., da stoga nema valjanog razloga zbog kojeg znanje engleskog ili bilo kojeg drugog službenog jezika (jednog ili više njih) različitog od ili povrh francuskog i/ili njemačkog ne treba biti dopušteno. Ne mogu se usprotiviti tom zaključku. Ništa ne upućuje na to da je Opći sud onemogućio Komisiji da podnese druge dokaze koji bi opravdali donošenje drukčijeg zaključka. Kao što sam rekao, ne vidim na koji je način Opći sud Komisiji nametnuo neopravdano težak teret donijevši zaključak na temelju podnesenih mu dokaza.

58. Komisija tvrdi da je Opći sud pogriješio isključivši dokaze u pogledu korištenja engleskog, francuskog i njemačkog u Europskoj uniji zato što oni ne odražavaju točno jezične vještine potencijalnih kandidata [37]. Poziva se na točku 124. presude od 26. ožujka 2019., Komisija/Italija [38], u prilog tvrdnji da je Opći sud, s obzirom na statističke podatke, trebao pretpostaviti da je jezično ograničenje proporcionalno; tim više zato što se ti podaci nisu promijenili tijekom godina.

59. Točka 124. presude od 26. ožujka 2019., Komisija/Italija [39] glasi:

„U tom pogledu, iako nije isključeno da interes službe može opravdati ograničenje izbora jezika 2 na natječaju na manji broj službenih jezika čije je poznavanje u Uniji najraširenije (vidjeti po analogiji presudu od 9. rujna 2003., Kik/OHIM, C-361/01 P, EU:C:2003:434, t. 94.), i to čak i u

[35] Ovo shvaćam kao upućivanje na razinu B2.

[36] Podaci iz točaka 152. do 155. pobijane presude u vezi s jezicima 1 i 2 pokazuju, prema svemu sudeći, da približno 83 % osoblja koje radi u području revizije zna engleski, 32 % francuski, 13 % nizozemski, 9 % njemački, 8 % španjolski i 8 % talijanski. Ako se uključi jezik 3, postoci su sljedeći: 95 % engleski, 75 % francuski, 21 % njemački, 19 % nizozemski, 15 % španjolski i 10 % talijanski. Iz toga se može zaključiti da komuniciranje na jeziku različitom od engleskog dovodi do isključenja značajnog dijela osoblja iz radnih procesa. Približno između 25 % i 60 % osoblja neće razumjeti komunikaciju ako se koristi francuski. Ta brojka iznosi 79 % ako se koristi njemački. Osim toga, ako se promatraju jezici 1 i 2, čini se da je postotak osoba koje znaju nizozemski veći od postotka osoba koje znaju njemački (13 % ih zna nizozemski, 9 % ih zna njemački); ako se promatraju jezici 1, 2 i 3, ti postoci su 19 % za nizozemski i 21 % za njemački.

[37] Točka 193. pobijane presude

[38] C-621/16 P, EU:C:2019:251

[39] C-621/16 P, EU:C:2019:251

okviru općih natječaja, poput onog na koji se odnosi „Obavijest o otvorenom natječaju – EPSO/AD/276/14 – Administratori (AD 5)”, takvo se ograničenje ipak nužno mora, s obzirom na zahtjeve navedene u točkama 92. i 93. ove presude, temeljiti na elementima koje objektivno mogu provjeriti i kandidati na natječaju i sudovi Unije te koji mogu opravdati zahtjeve u pogledu poznavanja jezika, koji pak moraju biti proporcionalni stvarnim potrebama službe.”

60. Ne smatram da to utvrđenje iz sudske prakse zahtijeva od Općeg suda da pretpostavi da je jezično ograničenje opravdano ako se odnosi na jezike čije je poznavanje u Uniji najraširenije. Naprotiv, smatram da je Opći sud njime naveo da se Komisija može pozivati na dokaze koji se tiču jezika čije je poznavanje najraširenije u Uniji kako bi opravdao jezično ograničenje. Međutim, takvo se ograničenje ipak mora temeljiti na elementima koje objektivno mogu provjeriti i kandidati na natječaju i sudovi Unije te koji mogu opravdati zahtjeve u pogledu poznavanja jezika, koji pak moraju biti proporcionalni stvarnim potrebama službe.

61. Opći je sud stoga pravilno postupio najprije ocijenivši dokaze koje je Komisija podnijela u pogledu raširenosti njemačkog, engleskog i francuskog kao stranih jezika koje se govori i uči u Europi [40]. U točkama 189. do 195. pobijane presude ističe se da podaci pokazuju da je engleski strani jezik koji se daleko najviše uči na svim razinama obrazovanja, nakon kojeg slijede francuski, njemački, ruski i, u manjoj mjeri, španjolski te da se engleski doživljava kao strani jezik koji se nabolje poznaje [u Europi], nakon kojeg slijede njemački, ruski, francuski i španjolski. Dodatni podaci pokazuju da se u Europi najviše govori njemački te da se kao drugi jezik najčešće uče engleski, francuski i njemački (38 %, 12 % odnosno 11 %).

62. Opći je sud potom istaknuo da se navedeni statistički podaci odnose na sve građane Unije, uključujući i osobe koje nisu punoljetne; stoga je moguće da ti podaci ne odražavaju točno jezične vještine potencijalnih kandidata. Zaključio je da ti podaci pokazuju samo da je broj potencijalnih kandidata na čiju situaciju utječe jezično ograničenje o kojem je riječ u ovom predmetu manji nego što bi bio da je izbor ograničen na jezike različite od engleskog, francuskog i njemačkog, ali da to samo po sebi ne znači da to ograničenje nije diskriminirajuće.

63. Pristup Općeg suda ne može se kritizirati u tom pogledu. Protivno Komisijinim tvrdnjama, Opći sud nije odbacio statističke podatke zato što su uključivali građane Unije koji nisu punoljetni. U biti, Opći sud zaključio je da ti podaci pokazuju da je ograničenje izbora jezika na engleski, francuski i njemački vjerojatno negativno utjecalo na manje mogućih kandidata nego što bi to bio slučaj s ograničenjem izbora na neku drugu kombinaciju jezika. Ništa ne upućuje na to da bi taj zaključak, koji Komisija zapravo ni ne osporava, bio drukčiji da statistički podaci nisu uključivali građane Unije koji nisu punoljetni.

64. Naposljetku, Komisija navodi da je u točki 139. pobijane presude pogrešno ocijenjena Komunikacija SEC(2000)2071/6 od 29. studenoga 2000. o pojednostavnjenju Komisijina postupka odlučivanja opisanog u točkama 138. i 139. pobijane presude. Komisija tvrdi da Opći sud nije prihvatio očito značenje te komunikacije, već se vodio vlastitom predodžbom načina na koji je organiziran rad između javnih službenika.

[40] Točke 189. do 195. pobijane presude.

65. Čini se da Komisija tim argumentom ne nastoji toliko ishoditi da Sud sankcionira iskrivljavanje dokaza Općeg suda koliko ga poziva da ocjenu činjenica i dokaza koju je Opći sud pružio zamijeni vlastitom. To u žalbenom postupku nije dopušteno [41].

66. Zbog izloženih razloga, Komisijini argumenti ne potkrepljuju tvrdnju da pobijana presuda prekoračuje granice predviđene sudskom praksom. Stoga predlažem Sudu da odbije drugi dio prvog žalbenog razloga.

C. Treći dio

67. Komisija najprije tvrdi da je u točkama 132. do 135. pobijane presude umanjen značaj dokaza zato što oni ne dokazuju postojanje pravno obvezujućeg akta u kojem bi bili određeni radni jezici u toj instituciji. Prema Komisijinu mišljenju, ni i iz sudske prakse ni iz članka 1.d stavka 6. Pravilnika o osoblju nije moguće izvesti zaključak da se izbor drugog jezika može ograničiti samo pravno obvezujućim aktima. Nadalje, u točki 10. pobijane presude pravilno se ističe da se u spornoj EPSO-ovoj obavijesti upućuje na „interna pravila”, to jest na pravila koja su obvezujuća samo unutar institucija. Tom opisu tih pravila u prilog idu dokazi koje je Komisija podnijela.

68. U točki 10. pobijane presude ističe se da je u točki 2. Priloga II. spornoj EPSO-ovoj obavijesti navedeno da upravni odbor EPSO-a mora u svakom pojedinačnom slučaju odrediti koji će se jezici upotrebljavati za svaki pojedini otvoreni natječaj uzimajući u obzir „posebna interna pravila o uporabi jezikâ u institucijama ili tijelima koji sudjeluju u natječaju”.

69. U točkama 132. i 133. pobijane presude ističe se da dokumente koji su podneseni kao dokaz, a koji su opisani u točkama 107. i 108. te presude, nije moguće smatrati Komisijinim poslovnikom u smislu članka 6. Uredbe br. 1/58. Komisija prihvaća da ti dokazi samo odražavaju davno uspostavljenu upravnu praksu prema kojoj dokumenti koji se Kolegiju povjerenika podnose na odobrenje moraju biti dostupni na engleskom, francuskom i njemačkom. U točki 134. pobijane presude utvrđeno je da nema dokaza koji upućuju na to da je bilo predsjednik Komisije ili Kolegij povjerenika formalno odobrio „Priručnik o radnim postupcima”. U točki 135. te presude navedeno je da je, u okviru ovog predmeta, Komisija potvrdila da nije postojala interna odluka kojom su određeni radni jezici unutar te institucije.

70. U točkama 137. do 139. pobijane presude ocjenjuje se upućuju li dokumenti koji su podneseni kao dokaz na postojanje veze između Komisijinih postupaka odlučivanja, uključujući postupke Kolegija povjerenika, i zadaća koje će obavljati uspješni kandidati. U točkama 140. do 149. te presude ti se dokazi dalje ocjenjuju s obzirom na drugu dokumentaciju koju je podnijela Komisija.

71. Protivno Komisijinoj tvrdnji, u pobijanoj presudi dokazi nisu odbačeni niti je „umanjen njihov značaj” zato što elementi koje je Komisija podnijela kao dokaz ne upućuju na postojanje „pravno obvezujućeg akta”. Umjesto toga, Opći sud je pravilno ocijenio je li Komisija usvojila ikakva interna pravila u smislu članka 6. Uredbe br. 1/58 koja bi predviđala da se u posebnim slučajevima mora koristiti jedan ili više službenih jezika ili radnih jezika navedenih u članku 1. te uredbe. U točki 135. pobijane presude navedeno je da Komisija nije osporila nepostojanje takvih pravila.

[41] Vidjeti, primjerice, presudu od 21. rujna 2006., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija (C-105/04 P, EU:C:2006:592, t. 69. i 70. i navedenu sudsku praksu), i presudu od 21. rujna 2006., Technische Unie/Komisija (C-113/04 P, EU:C:2006:593, t. 82. i 83. i navedenu sudsku praksu).

72. Nakon što je donio taj neosporeni međuzaključak, Opći sud nastavio je detaljnu ocjenu dokaza koje je Komisija podnijela u pogledu svojih internih postupaka.

73. Stoga, s obzirom na to da se čini utemeljenim na pogrešnom i selektivnom tumačenju pobijane presude, predlažem da Sud odbije treći dio prvog žalbenog razloga.

V. Zaključak

74. S obzirom na navedeno, predlažem da Sud odbije prvi žalbeni razlog.